

"עד שקמתי דבורה שקמתי גם בישראל" (שופטים פרק ה')

"עד שקמתי דבורה" - ולא מזכות מעשי מצד עצמי, כי אם שקמתי **אם בישראל**, שהייתי להם כאם הילד " (אלשיך)

אמהות האמה

נלמד מאמהות האומה
נירש מהם כח ועוצמה

כשאני מתמודדת

מאמהות האומה שואבת כוח ולומדת:

כתבי בקצרה התמודדותי מחיי היומים

וספרי מאיזו אמה תוכלי לשאוב כוח לכך.

ההתמודדות:

האמא שמורישה לי כוח:

ההתמודדות:

האמא שמורישה לי כוח:

ההתמודדות:

האמא שמורישה לי כוח:

ההתמודדות:

האמא שמורישה לי כוח:

משמחה הגזירה: הגדול לגדולה

היו עיניה רכות

שעשיו הרשע לא יפול בגורלה

לא חדלה היא להתפלל ולבכות

הרקיעה שערי שמים בבכיות

עד נשח ריסי עינה מזמעות

ונכתה היא לראות

כי בכיותיה מתקבלות ויש תוצאות

גדולה התפילה את הגזירה היא ביטלה

לבנה הרביעי קוראת "הודיה"

"הפעם אודה את השם"

מגלה את מידת הבודיה

ומנצחה אותה בבנה דרך השם

היא הייתה שופטת היא הייתה נביאה

אך דרחתו של בעלה לא גבוהה מגיעה...

בחוכמת נשים מיוחדת

את לב בעלה מעודדת

שואפת לרוממו ולקרבו לבוראו

מתוך התבוננות והכרה בטבעו

מכירה באומנות את הפתילות

כדי שבעלה יוכל אותן לביה"ק להעלות

ידעה לחשב ולזכור בדיוק את אורך הפתילה

למשק נמן הלילה שתהא בה האש עולה

מעשיה בצריצות ובהתלהבות כלפידים

וממנה עד היו אנו לומדים

ובכנות פנהגותיה המיוחדות

נקראה היא "אשת לפידות"

בציורי דודה

"לא הגידה את צמיה" שותקת ומחרישה

וכשאמר לה "לעת כזאת..."

לפענול למען צמיה הייתה נחושה

ביראת שמים נשגבת

מכח תורתו של דודה כוחות היא שואבת

ועומדת בשלמות בכל תפקידה

"יותיה נשאת חן וחסד בעיני כל רואי"

גבורה יהודית ובצניעות

ביתך אהלה

לא בכלי ניין אשר לא תואמים למחות

רק מבוראה היא יראה

וחוכמתה מתוארת-

" מים שאל חלב נתנה... הקריבה חמאה"

כך הצילה את צמיה כשהרגה את סיסרא

"משום באוהל תבורך"

שרה עליה דבורה

לא עוזבת את חמותה בעת צרה ושבר

צניעותה ואצילותה משתקפים לכל עבר

בעלת חסד רחומה

לקול בועז שומעת תמה

לא הולכת ללקוט בשדה זרים

ומעשיה המרוממים לעד נצברים

ולכל צמיח מאירם

ענבה אביה ואמה וארץ מולדתה

שילם הי את משכורתה

ספרי על אי נוספת בישראל:

